

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2001 ÅRG 33

Pris 25:-

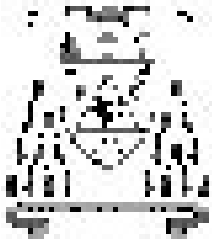

Vid den tiden utfärdade kejsar Augustus en förordning om att hela världen skulle skattskrivnas. Det var den första skattskrivningen, och den hölls när Quirinius var ståthållare i Syrien.

Alla gick då för att skattskriva sig, var och en till sin stad. Och Josef som genom sin härkomst hörde till Davids hus, begav sig från Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad Betlehem, för att skattskriva sig tillsammans Maria, sin trolovade, som väntade sitt barn.

Medan de befann sig där, var tiden var inne för henne att föda, och hon födde sin son, den förstfödde. Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem inne i härbärgen.

Luk.2:1-6

Biskopens spalt

Jag vill önska er en riktigt God Jul, en Fridfull Jul, en Välsignad Jul.

Den önskan har du hört många gånger redan, och kommer att höra. Men det är först när vi samlas kring mysteriet, julmysteriet, inkarnationens mysterium, som vår önskan får den rätta utgångspunkten.

För det är Kristus, inkarnationens mysterium, som är utgångspunkten inte julklapparna, inte julgranen, inte tomten, inte festmaten, inte julaftonen, utan juldagen, den stora dagen, som gryr när klockan slår tolv.

Det är på julnatten eller på juldagen som vi samlas tillsammans hundratusentals andra människor världen över.

Jag tror det är viktigt för var och en, att kunna stanna upp och bli stilla, oavsett om vi gör det i en kyrka, eller i hemmet tillsammans med familj, eller kanske ensam vid radio eller TV.

Att bli stilla inför till julens evangelium, där det berättas om ett barn som föds i ett stall i Betlehem, lindas och läggs i en krubba - att lämna julens glam och stöj för en stund och få uppleva julens mysterium, inkarnationen - är viktigt för alla. Berättelsen i S:t Lukas evangelium, om vad som utspelades i Betlehem för 2000 år sedan är något mycket mer än bara historia.

Bibeln liksom kyrkoårets alla högtider talar till oss med ett symbolspråk. Det handlar om dig och mig som skapade till Guds avbild och vår väg mot Gud. Julevangeliet visar på att vi måste bli som barn på nytt för att kunna nå Gud. Den Gud som finns i oss alla.

Ett nyfött barn är fri från alla fördomar och all själviskhet. Dess tankar är rena, ja hela varelsen är ren. Så måste också vi vara för att kunna nå Gud helt och fullt.

Då Gud skulle inkarnera i Jesusbarnet så var det fullbelagt i alla härbärgen, så berättas det i evangeliet.

Är våra hjärtan fyllda av materiella ting då finns det inget härbärge, ingen plats, för vårt möte med Gud i oss.

Berättelsen om, under vilka enkla

förhållanden konungarnas konung föddes, säger oss också hur enkelt och okomplicerat - det vill säga hur fri från tankar - vårt inre måste vara inför mötet med Gud.

Julens frid - som vi kan uppleva den - är underbar men den är ändå ingenting mot den frid som den symboliserar.

För den symboliserar den frid som övergår allt förstånd, den frid som bor i deras hjärta som lever i det eviga. Julens frid är symbolen för den frid som varje människa upplever - vid mysteriet - vid mötet med den inneboende Gudomen - Gud i oss.

OFFICIELLT

Ordinationer:

Den 18 november ordinerades Katarina Alsbjer till Vaksamhetens grad inom Mariaorden i S:t Mikael's församling, Stockholm.

Den 18 november ordinerades Carina Karlsson till Kunska-pens grad inom Mariaorden i S:t Mikael's församling, Stockholm.

JULEN

Biskop Ruben Cabigting, Chicago, USA.
Fri översättning från The Liberal Catholic av syster Carina Carlström.

Den stora julhelgen är den årliga händelse då det största utflödet av gudomlig kärlek och andlig kraft sker över världen. Detta skeende är en definitiv handling utförd av den Levande Kristus genom hans änglar, och det är ett gyllene tillfälle för varje individ att öppensinnat hämta kärlek och kraft på juldagen.

Enligt Charles Dickens (citerande evangeliet) är julen en tid av "fred till människor av god vilja". Denna julens anda är det sanna broderskap som sprids över världen. Idealet vore att denna känsla av fred skulle vara levande under hela året. Men eftersom vi människor inte kan ständigt upprätthålla en sådan hjärtats fred i förhållandet till våra medmänniskor får vi åtminstone en påminnelse en gång varje år - en dag då människor verkligen försöker leva upp till julens budskap. Under juldagen delar vi vår glädje med de utsatta, hjälper våra medmänniskor och förverkligar det sanna broderskapet, om så bara för en stund.

Maria från Betlehem - den obefläckade jungfrun, vår Havets Stjärna, Himlens Drottning, Gudsmo-dern... våra bilder av henne är många. Vi ser henne stående på den uppåtstigande månen, krönt av stjärnor. Vi ser henne hållande sitt barn Jesus ömt i famnen och korset avtecknar sig i ryggs-tödet på den stol i vilken han vilar i hennes knä. Jungfrun i Zodiaken representeras i sedan ärtu-

senden av en kvinna som ammar sitt barn - ur-bilden för alla senare madon-nor med sina gudomliga barn. Symbolens ursprung är tydligt.

Också vintersolståndets förhållande till Jesus är signifikant. Mithras födelse firades under vintersolståndet med stor glädje och även Horus föddes under denna tid - den senares födelse anses vara ett av det gamla Egyptens största mysterier. Bilder av detta återfinns på tempelväggar. Han var Guds Barn, och under den tid vi kallar jul fördes hans bild ur tem-p-len för att under invecklade ceremonier visas upp för befolkningen. Idag sker samma sak i Rom, där bilder av den nyfödde Jesus förs runt på gatorna och ställs upp i kyrkorna.

Gudsbarnets födelse är en historia med såväl mystiska som allegoriska dimensioner. Kristus' liv är en mystisk upplevelse, en födelse som kontinuerligt sker då vårt gudomliga själv alltmer uppenbaras inom oss. Det är en universell process, varken inskränkt till eller begränsad av en enda tid, plats eller individ.

Allegoriskt stiger de tre vise männen fram - högt utvecklade intelligenser som uppenbarar sig för att assistera den kandidat som begivit sig in på vägen mot andlig utveckling. Betlehemstjärnan representerar Den Ende Invigaren, världens kung. Det värdshus i vilket det inte fanns plats för den heliga familjen

Forts sida 8

EN KÄRLEKSFÖRKLARING TILL ADVENTSLJUSSTAKEN

Jag har alltid älskat december. Min mamma brukar skoja om att det var därför jag föddes en månad för sent... min födelse var nämligen beräknad till mitten av november, men så blev det nu inte. Istället anlände jag mitt i en snöstorm – tillräckligt långt från julafton för att slippa födelsedagspresenter inslagna i julpapper, men tillräckligt nära min älskade jul för att känna den samhörighet med denna magiska helg som aldrig upphört att trollbinda mig.

I decembermörkret syns ljusen bättre, och ljusen är vad julen handlar om för mig. Att tända adventsljusen var alltid min syssla i föräldrahemmet – mina syskon verkade aldrig bry sig mycket om denna ritual, utan föredrog det spännande lucköppnandet i adventskalendern. Men själv kände jag hur hjärtat bävade då jag drog eld på en sticka och förde den till nästa söndags väntande veke... min barnasjäl visste inte varför, men detta var vad advent handlade om. När jag blev äldre, rationaliserade jag min känsla som en kärlek till levande ljus som sådana – att det var en ren skönhetsupplevelse. Och visst älskar jag levande ljus, omger mig med dem så mycket jag kan och njuter av de fladdrande lågorna varhelst jag än möter dem. Idag vet jag dock antligen varför hjärtat svämmar över av denna intensiva kärlek, och inga logiska resonemang kan förta den vissheten. Jag älskar det levande ljuset därför att det är Guds ljus.

Men hur kan ett litet barn, som egentligen inte har någon aktivt kristen tradition i hemmet, så rätt göra kopplingen mellan de fyra adventsljusen och Gud? Att julen är Jesu födelsedag visste jag förstås – då jag gick i lågstadiet fanns fortfarande kristendomsundervisningen och på fredagseftermiddagarna läste fröken om Jesusbarnet för oss medan vi hade varsitt tänt ljus i en egenhändigt gjord ljusstake på våra skolbänkar. Mamma tog oss barn med sig till kyrkan både på första advent och i julottan, och bland juldekorationerna hade krubban sin givna plats. Men mer var det inte... adventsljusen som sådana var bara nedräkningen till julafton, denna för barn

så magiska dag med Kalle Anka på TV och julklappar i lockande paket.

Jag vet inte svaret på frågan här ovan. Men jag kommer aldrig att glömma den aha-upplevelse jag fick för några år sedan då biskopen i sin predikan under en decembermessa i St. Mikael's och Alla Änglars kyrka berättade vad de fyra adventsljusen står för och vad de vill säga oss. Kanske visste barnet detta, om än i ordlös form och ogripbart för intellektet? Barn är klokare än vi tror – fyllda av det slags undermedvetna kunskaper som vi kallar vishet och som den vuxna människan kämpar livet igenom för att återvinna. Astrid Lindgren skrev en gång att hon uppfattar himlen som den plats där barnen väntar på att bli födda och till vilka vi alla efter döden återvänder för att än en gång bli barn – Guds älskade söner och döttrar. Och i en s.k. ”rolig historia” läste jag vid ett tillfälle om hur det äldre barnet i en familj lutade sig över sitt nyfödda småsyskon med orden: ”Berätta om Gud för mig – jag börjar glömma”.

Redan när jag firade min första liberalkattolska midnattsmessa hade jag – antligen! – återerövat insikten att julen är Guds födelse i våra hjärtan. Det är stort nog – en upplevelse så omfattande att det kommer att ta mig hela livet att förstå alla dess djup och dimensioner. Och advent var därmed tiden för förberedelse inför denna fantastiska upplevelse... men hur förbereder man sig för någonting så ofattbart stort? Ingenting jag mött, vare sig i de dryga trettioåttio jular jag upplevt eller i de kristna sammanhang jag vistats i, hade givit mig svaret på denna viktiga fråga.

Så räckte mig biskopen nyckeln – sig själv totalt ovetande, är jag övertygad om. Det är ofta så Gud arbetar, har jag märkt... verktyget Han valt för utförandet av en handling ser inte själv hur stor den gärning är som hon eller han utför och hur tydlig Guds hand är i hennes/hans agerande. Inte ens biskopen själv, som så fullständigt vigd sitt liv åt att vara Herrens tjänare, ser alltid detta...

Det biskopen talade om i denna avgö-

rande predikan var adventssöndagarnas huvudtankar, och plötsligt fick adventsljusen namn: urskilningsförmåga den första, självförglömmande den andra, kärlek den tredje och rätt handlingssätt den fjärde. Sammanfattningen blev att ”då vi lärt oss att skilja på gott och ont och vad som är väsentligt och oväsentligt, skall vi glömma oss själva och helt arbeta i Kristi tjänst, för att i kärlek till våra medmänniskor handla på rätt sätt”. Jag bad att få skriva av detta stycke, så det är ordagrant citerat från hans predikan.

Om man tänker på dessa ”trappsteg” varje gång man tänder ett av ljuset, blir man ständigt uppmärksam på vad Kristi kärleksbudskap innefattar och vad som krävs av oss för att leva som sanna kristna... och på så sätt blir varje advent en tid av andlig tillväxt – ett slags reträtt mitt i vardagslivet! Jag skall göra mitt allra bästa för att minnas detta... och med denna nyckel, adventsljusstakens fyra brinnande ljus, skall jag använda mitt älskade december åt att bereda plats för Kristi födelse i mitt hjärta – i år och varje år jag med Guds vilja har framför mig.

Undra på att jag älskar december! Gud gav mig nåden att födas precis lagom för att få uppleva den ljusa vintertiden inför Hans egen födelse inuti mig – glädjas åt den tillsammans med Honom.

God jul, käraste bröder och systrar i Kristus!

Syster Carina Carlström

Biskop Børge log i sin himmel.

Det är ju så nära mellan 8 och 9 på tangentbordet.

Min gamle vän log säkert då han blev 10 år yngre på första sidan i nr 3 av Communio.

+Sten-Bertil

JULEN – FAKTA ELLER FANTASI?

Av fader John McGlashan, Camberley, Storbritannien

Fri översättning från The Liberal Catholic av syster Carina Carlström

I denna artikel, baserad på en julpredikan, inleder författaren med en diskussion om vår världs besatthet av s.k. fakta. Att acceptera julberättelsen som faktabaserad är ett problem för många. Senare i artikeln upptäcker vi att julen bygger på en blandning av såväl fakta som myter. Artikelförfattaren summerar ämnet ur liberalkatolsk synvinkel.

Vi lever i en faktabaserad värld; en värld där massmedia bombarderar oss med fakta. Mänskligheten hungrar efter fakta, fascineras av dem och slukar dem med hull och hår. Ibland stör de oss, men det hindrar oss inte från att ta emot dem. Våra liv är i stor utsträckning dominerad av ett ständigt informationsflöde som översköljer oss via tidningar, TV och radio m.m. Och de flesta tror vad de ser och hör; ja, vad annars? Jag läste det ju i tidningen, hörde det på nyheterna, såg det på TV... naturligtvis måste det vara sant.

Några människor är dock mer försiktiga med hur de tar in detta enorma informationsflöde. De utsätter det de får höra för kritisk analys, filtrerar påståendena genom sin intuitions skärm och testar dem genom att jämföra dem med andra informationskällor och sin egen kunskap och erfarenhet. Passerar informationen dessa nålsögon, tas den i regel för fakta – som en sanning.

Denna tid på året utsätts vi för en annan sorts fakta; en historia som om den hade skett i vår mediabevakade era direkt hade nått löpsedlarna! Vi står inför den mest kända av berättelser – Jesu födelse. För dem som beredvilligt accepterar historier om världsliga händelser utan att ifrågasätta dem ställer denna berättelse till bekymmer, eftersom den tvingar dem att stanna upp och överge sitt vanliga tänkesätt. Här ställs vi nämligen inför en samling fakta av en helt annan natur än vi är vana vid.

En annan sorts fakta

Jesu födelse, en historia omvälvd av mystiska skeenden och besök, tecken och mirakler, kräver ett radikalt annorlunda synsätt av oss. Den kräver en djupare analys, att vi aktiverar nya och

ovana tankeperspektiv. Julen presenterar nämligen en helt annan sorts fakta för oss – andliga fakta samt myter och fantasier så subtilt blandade med historiska fakta att den – om vi klarar av att se det – resulterar i ett renodlat FAKTUM.

Nu är detta slags fakta märkligt på så sätt att det, trots att det attraherar oss informationstörstande människor, har svårt att nå fram till oss. Mänskliga kalla fakta i deras mest destruktiva, manipulativa och själviska former är svåra att bära, och via det kyliga vetenskapliga och teknologiska framåtskridandet (om vi skall kalla det så!) hamnar vi oftare i en känsla av obehag än respekt och bekräftelse.

Kalla fakta räcker inte

Det är därför inte förvånande att tusentals människor väljer att för avkoppling och stimulation vända sig till så kallad science fiction och fantasy. Jag vet inte om du någonsin har tittat igenom din lokala bokhandels urval av dessa böcker, men det avslöjar mycket om människans natur. Där, i fiktiv form, finner vi det kollektiva undermedvetnas innersta kärna – i förklädnad av hjältar och hjältinnor, kvasigudomliga och odödliga väsen, namnlösa monster, mirakulösa skeenden, ondskan personifierad i förvridna mänskliga skepnader, magiska kungadömen, slott och andäktigt vackra landskap.

Du förstår, kalla fakta räcker inte. Det mänskliga psyket behöver någonting mer tillfredsställande. Flera av de verk som sorterar under beteckningarna science fiction och fantasy är bärare av ingredienser med djupt andliga inslag, t.ex. böckerna av J. R. R. Tolkien och C. S. Lewis. Äkta religioner har alltid insett värdet av inslag av myt och fantasi som bärare av viktiga andliga budskap; en studie av världens religioner skulle tveklöst avslöja att dess uppbyggnad på många sätt påminner om uppbyggnaden av historierna i science fiction- och fantasy-verk.

Trots den skrämmande kommersialiseringen av julen, överdrifterna, det s.k.

”goda livet”, bryter en äkthet fram här och där. Bakom allt glittret finns ändå känslan av ”någonting annat”, kanske glömt av det medvetna, men ändå närvarande. Det är så påtagligt att även fyllon och rebeller på något egendommeligt sätt dras till mässan under julnatten, stryker kring kyrkväggarna och försöker förnimma något av den äkta julens känsla.

Den underliggande myten bryter igenom... och talar till dem som kämpar för att höra

Den underliggande myten bryter igenom den yttre dimridån av sociala och religiösa attityder och talar till dem som kämpar för att höra. Djupt inom oss slumrar en stark sympati för och respons till denna röst, och om omständigheterna är goda undgår vi inte att förvånas och glädjas. När vi befinner oss i rätt stämning, i ”den rätta atmosfären”, upplever vi en resonans i vårt djupaste inre. Vi tvekar kanske inför att namnge den, eller att placera den i ett fack, eller ens att tala om den... så intim är känslan för oss. Men den finns där, som en nåd som utifrån varje individs andliga nivå arbetar med olika intensitet för att förändra vårt synsätt och våra behov.

Under jultiden upptäcker – eller återupptäcker – många människor denna röst. Den rör om och väcker, talar till oss genom de familjära symboler vi i hela våra liv har förknippat med julberättelsen. Och den talar med kraft och övertygelse. Men vad säger den oss? Handlar det om fakta eller fantasi? Är historien om Jesu födelse sann i den form vi hör den, eller är den en myt, en fantasi, bottenlam som rörts upp från dolda gömmor djupt inifrån det kollektiva undermedvetna och klätts i faktdräkt?

Det korta svaret är att julen innehåller både fakta och fantasi eller, mer korrekt, myt. När vi studerar världens religioner och mytologier ställs vi ibland inför hypotesen att myt och fantasi är

Forts nästa sida

resultatet av en sann historias drunkningsdöd i religiösa ledares och lärares omskrivning, tolkning och omformning. Långt där inne finns en kärna av sanning, men den är omgiven av så mycken utbrodering och gyllene patina att den inte längre är vad den ursprungligen var avsedd att vara.

Kritisk inställda teologer och historiker för fram åsikten att grundläggande fakta inom kristendomen är så otillförlitliga och svåra att verifiera utifrån vedertagna vetenskapliga analysmetoder att de endast kan användas som just berättelser. Nog kan de hjälpa oss på traven genom att utgöra ett slags instruktioner i moraliska och sociala frågor, men i religiöst hänseende har de inget värde. En religion skall basera sig på historiska fakta – hur skulle vi annars ha någon användning för den?

Denna nedvärdering och avmytologisering av religionerna är destruktiv och tar bort andligheten. Då kristendomen klätts av in på bara benen och bara kalla fakta återstår tillfredsställer evangeliet inte längre den så starka andliga längtan människor upplever idag och som karaktäriserar västvärldens andliga kris. Är det att undra på att massorna söker sig till alternativa världar i science fiction och fantasy?

Liberal-katolska insikter

Den Liberala Katolska Kyrkan hämtar många av sina insikter och sin inspiration från urgamla visdomstraditioner. Det är en tradition som placerar myt, fantasi och historiska fakta i sina sammanhang och som betraktar dem ur deras egna perspektiv. Kyrkan håller inte med om att kristendomen har blivit invävd i lager av myter och legender, utan anser tvärtom att myterna och fantasierna kom först – sprungna ur det mänskliga medvetandet som arketyper av det gradvisa andliga tänkandet. Från tid till annan projiceras dessa myter in i verkligheten för att i alla sina detaljer upplevas, med alla sina komplikationer och sidoeffekter, som historiska händelser. De blir fakta. Och så är det vi upplever Kristi födelse. Vi har nått förståelsen att den familjära historien, som den berättas i Nya Testamentet, är de viktiga symboler och tecken vi behöver för att förstå sanningen om oss själva, om vårt inre, om mäsklighetens utveckling och om kosmos. De representerar sanna fakta om den mänskliga naturen och den kosmiska ordningen.

Symboler är varken teologiska eller dogmatiska. De tvingar sig inte på oss. De är vänliga och visa...

De talar till var och en av oss på olika sätt och deras förmåga att attrahera oss varierar utifrån vår öppenhet inför dem och vår villighet att acceptera dem som sanna för oss. Men symboler är varken teologiska eller dogmatiska. De tvingar sig inte på oss. De är vänliga och visa, underkunniga om den mänskliga naturen. De väljer att tala till oss på sitt sätt och i rätt tid – men talar gör de, och de talar till oss nu. Detta är en del av den fantastiska magin med julen; vår intuition har vaknat till liv och är redo att ta emot budskapet, även om vi på en medveten nivå är upptagna med annat.

Det största faktum julen bär med sig – det eteriska faktum som kallar oss att dela sin storhet – är dock den förestående födelsen i tid och rum, i en värld baserad på fakta, av Guds Liv och Medvetande.

Gud är inkarnerad i världen. För ungefär tvåtusen år sedan, i ett oansenligt uthus uthugget ur berget bakom ett vårdshus i Mellanöstern, föddes Jesus. Och i och med denna födelse av ett litet barn, i vilket det fullständiga, gudomliga Livet och Medvetandet låg gömt, påminner Gud en glömsk mäsklighet om att det Gudomliga lever och rör sig här på jorden – särskilt i oss.

Det är en omtumlande insikt, det måste vi erkänna, att det gudomliga livet och medvetandet som var inkarnerat i Jesus också är inkarnerat djupt inne i oss! Det finns där just i denna stund, i rudimentär form, i dig och mig! Och när denna sanning sjunker in i oss, när fantasin avslöjar sig vara ren verklighet, kommer vårt julfirande i sanning att bli ett firande. I den stunden kommer julberättelsens rika symbolism att framstå som fakta – symboliska fakta om oss själva.

Stjärnan som visar på den lilla grottan, den varma närvaron av djuren, det lilla barnet som slumrar i krubban, de lyckliga föräldrarna, de vördnadsfulla herdarna och senare anländande vise männen från Öster, talar alla till oss för att skänka oss sin dolda visdom. De kommer alla att visa sig vara julens sanna fakta.

Det är dock också ett centralt faktum, ett tecken på Guds stora kärlek, som vi först måste lära oss att se, att han inte

bara skapade den här världen, för att sedan släppa taget och låta den klara sig själv. Tvärtom har han smält samman med den för att alltid vara närvarande i den – så till den grad att när mäskligheten lider så lider han, och när världen jämrar sig upplever han mer än någonsin hur fången han är i sin inkarnation. Han upplever också vårt hopp och vår glädje, och firar genom oss och i oss. Det är med våra kroppar, vårt medvetande och våra känslor han upplever sin skapelse – och vårt hopp är också hans.

Det är en omtumlande insikt... att det gudomliga livet och medvetandet ... också är inkarnerat djupt inne i oss!

I oss ligger fullbordandet av hans drömmar att all skapelse en dag skall bli hans igen, i all sin glans. Därför är julen en påminnelse om vår plikt att vara kristna i ordets sannaste mening, d.v.s. leva Kristus-livet fullt ut. Det påminner oss om vår gudomliga födslorätt och vikten av att vi gör verklighet av den.

Då vi gör det, har myterna och fantasierna i julberättelsen blivit sanna FAKTA.

Tidningsutgivning med förhinder

Redaktionen beklagar den sena utgivningen av *Communio* nr 3. Detta hade flera orsaker. För det första ville vi ha med något från Samfundets årsmöte i tidningen.

När sedan tidningen var tryckt och skulle skickas till Marianne Andersson-Söderström för distribution så hamnade kartongerna med tidningen i Uppsala.

Därför gick det inte att eftersända paketen direkt till Marianne utan endast tillbaka till tryckeriet. Då kartongerna kom fram till postterminalen i Norrköping var denna stängd på grund av att man hittat någon försändelse med vitt pulver i.

När paketen sedan äntligen nådde Marianne så hade hon ett stort jobb, som vanligt, framför sig med att häfta, vika, sortera in inbetalningskort, lägga allt i kuvert, adressera och frankera. Tack Marianne för ditt stora jobb.

+Sten-Bertil

Symbolernas språk

sammanställt av Janne B.

Genom tiderna har ett symbolspråk gradvis byggts upp eftersom människan strävat att finna uttrycksätt, och dölja urgammal visdom. Det har använts som kommunikationsmetod där det inte varit möjligt att använda andra sätt, och dessa symboler har följt med genom tiderna och överlevt dess prövningar.

Nationernas religiösa och esoteriska historia blev inbäddad i symboler och alla esoteriska sällskap gjorde bruk av sinnebilder eller symboler.

Under tusentals år har filosofer och mystiker formulerat idéer och esoteriska lagar som försöker förklara verklighetens dolda verksamhet. Idag har vi fortfarande en mängd symboliska system, såsom Tarot, Astrologi, Kabbalah, I Ching, etc. Ju mer man fördjupar sig i detta ämne, desto mer börjar man förstå hur symbolerna överlevt genom tiderna. Religionen talar också till oss genom symbolernas språk och bilder. Tändandet av levande ljus, vin och bröd i Communionen, användande av rökelse och så vidare.

Symbolerna är Naturens språk och det mest absoluta symboliska språket är de geometriska figurerna. I en filosofisk bok från tidigt 1700-tal fanns följande text: *"Studera Naturens bok – Den bär Gudomens Märke!"*. Återigen till de universella symbolerna, ett skrik blev symbol för smärta och ett skratt symbol för glädje.

Så även i Naturen används symboler som kommunikationsform. Djur svarar på ett skrik i nöd från sina ungar. Fåglar använder varningsrop mot inkräktare.

Kanske är de äldsta symbolerna de som används för att illustrera sol och måne. Solen har symboliserats av en cirkel och månen som en skära eller halvcirkel. Cirkeln har även använts för att symbolisera Evigheten och Enheten, därför att den är en linje som börjar i

en punkt och färdas i en kurva tills den åter når samma punkt, på så sätt saknar den början och slut. Med en punkt i centrum blir den en symbol för universum och dess Skapare.

Följande är några av de mer kända symbolerna i allmänhet.

Den liksidiga triangeln betraktas som symbol för en Fullkomlig eller Perfekt Balanserad Människlig Varelse. Den uttrycker harmoni som kan nås mellan intellektet, hjärtat och viljan (Fadern, Sonen och Den Heliga Ande). Denna liksidiga triangel kan också betraktas som symbol för solen därför att solen är liv, värme och ljus och därför blir en symbol för Treenigheten. Den kan också representera enheten i de maskulina – feminina principerna, som föder den tredje principen.

Det är endast den liksidiga triangeln som ger intrycket av perfekt harmoni.

När vi betraktar den geometriska figur som utgör Hexagrammet, finner vi att den består av två sammanflätade trianglar, som bildar en sexuddig stjärna, ofta omtalad som Davidsstjärnan och även känd som Kung Salomos Sigill. Traditionellt betraktas den liksidiga triangeln i denna symbol som har spetsen uppåt som representant för elementet Eld, den maskulina principen, och uppstigandet av materia i Anden exemplifieras av frasen "kroppens återuppståndelse". Den liksidiga triangeln med spetsen nedåt representerar elementet Vatten, den feminina principen, nedstigandet av Anden i materien. Fusionen mellan dessa två symboliserar den perfekta föreningen mellan ande och materia och det ger Salomos Sigill stor kraft. Symbolismen i de två trianglarna är extremt vittgående och kan endast bli ytligt behandlad här.

Pentagrammet, eller den femuddiga stjärnan, symboliserar den KOM-

PLETTA människan. Det är en vitt känd symbol och har upptagits av många ockulta grupper. Det är intressant att se att pentagrammet med spetsen uppåt representerar människan, vars tanke riktas mot Gud, människan som önskar att arbeta till Guds Ära. I sin motsatta ställning (spetsen nedåt) är den inte längre förenlig med gudomliga syften.

Sedan kommer vi till korset som idag vanligtvis associeras med den kristna religionen, men den har funnits i alla forna religioner och civilisationer som i t.ex. Mesopotamien, Egypten, Kina, etc. Denna symbol uppfanns av människan som betraktade Naturen. Som vi vet så flödar och sprids vatten horisontellt och är ett uttryck för den feminina principen. Elden stiger, löper uppåt i en vertikal rörelse, och är uttryck för den maskulina principen. Korset representerar därför de maskulina och feminina principerna i samarbete i universum. Skärningspunkten av de två grenarna i korset är centrum och föreningspunkt för dessa krafter och håller dem samman. När det roterar och spinner kommer grenarna att beskriva en cirkel och detta naturligtvis, symboliserar Solen.

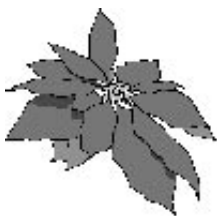
Även om korset symboliserar rörelsen av Vatten och Eld, ger det oss också de fyra riktningarna i rymden, de fyra kardinalspunkterna Norr, Syd, Öst och Väst. Hela universum är ett enda stort kors och människan, med armarna utsträckta, är också ett kors. Det är en kosmisk symbol.

Allteftersom vi mediterar över detta, kommer vi att inse den symboliska naturen av allting vi ser och hör och vi kommer att uppnå en allt djupare kunskap om att symbolerna avslöjar samband och förening mellan olika ting, såväl som att avslöja den underliggande enheten i livet självt.

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan

önskar alla en

Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

Mester Eckhart.

”Inte förrän du gjort dig av med allt, inte förrän då, varken mer eller mindre, uppfyller Gud dig med allt som är Hans.”

Eckhart är en av de stora medeltida mystikerna. Han föddes 1260 i Hoheim i östra Tyskland och var utbildad som Dominican i ett närliggande kloster i Erfurt.

Det är möjligt att han också utbildades i Paris som var dåtidens ledande centrum för utbildning. De tidigaste noteringarna om honom visar att han med säkerhet studerade och undervisade i Paris 1294. Han blev snabbt ”uppgraderad” i administrativa uppgifter och fick ansvar och pastorala uppgifter i den Dominicanska orden och detta innebar mycket resande över hela Europa. Han återvände till Paris vid 2 tillfällen för att undervisa som en av dåtidens största teologer. Mot slutet av sitt liv föll han dock offer för politiska intriger och trots

starkt stöd från sin orden angående vissa aspekter av sin undervisning blev några aspekter av hans teser censurerade av ett Påvligt decret 1329 sannorligt kort efter hans död.

Senare i nutid har han dock återupprättats.

Genomgående i Eckhart:s arbeten upplevs gudsnärvaron och vår tomhet och receptivitet inför detta. Han beskriver dynamiskt och fantasifullt relationen mellan det inre jaget och gudsnärvarons fruktbara interkommunikation med människan. Hans predikningar handlar därför inte så mycket om vår relation till världen och varandra utan snarare om medvetandets förvandling som leder oss upp till helgonaskap, och att vi genom detta blir goda människor. Det viktigaste är att känna Gud, (jfr ordspråksboken 9:10-Herrens fruktan är vishetens begynnelse, men att känna den helige är förstånd) och att bli ett med

Honom som slumrar i vårt inre. (Gudagnistan i vårt inre som Paulus talar om i NT). Han påpekar för oss gång på gång att vi måste fly från alla föreställningar om Honom för att nå Honom, varken det ena eller det andra, mer okänd än känd. Vi måste tillåta att Gud föds i oss för att vi skall transformeras. Mäster Eckhart:s budskap är tidlöst hopp. Han påminner oss om guds dynamiska kraft, intimt förknippat med vårt innersta jag. Hans mystiska förståelse av den frigörande och förändligande processen påminner mycket om kinesiska och japanska ZEN-mästares undervisning, och i österlandet betraktas han som den store europeiske Zen-mästaren, långt före sin tid.

I Europa av i dag kan man klart säga att han är en av de största Kristna Mystikerna.

”Detta är hur sonen föds i oss - när vi lever utan varför och föds igen i sonen”

ES

NOVEMBERHELG I GÖTEBORG

I mörkaste november reste fader Jonas Anundi och undertecknad till Göteborg för att hälsa på och fira gudstjänst tillsammans med våra vänner i St. Gabriels församling. Från ett snöigt Stockholm bilade vi på fredagen västerut. Vid middagstid hade vi nått Hova, där Mariasyster Carina Karlsson och hennes familj tog emot oss. Efter övernattnings fortsatte vi mot Göteborg, nu med Carina i sällskap.

Att besöka församlingen i Göteborg påminner mig alltid om den hälsosamma spännvidd vi har inom LKK. Stämningen är densamma vart man än kommer – den liberalkatolska atmosfären går aldrig att ta miste på, vare sig man möter den i en lägenhet i Göteborg eller en kyrka i Minneapolis.

I St. Gabriels församling är familje-

känslan är uppenbar – ingen annanstans märker man så tydligt att vi allihop är bröder och systrar i Kristus! Kanske beror det på att kyrksalen ligger i en vanlig lägenhet?

Hur som helst kändes det som om vi sprang rakt in i en stor famn när vi bar in våra saker i kyrkan. Mariasyster Karin Eklund mötte upp, och snart anlände den ena församlingsmedlemmen efter den andra för att hälsa oss välkomna med varma kramar och glada tillrop. Alla bubblade av prat och skratt medan vi hjälptes åt att förbereda såväl oss själva som kyrksalen för kvällens läkegudstjänst. Jonas, som har undfått nåden att besitta en osviklig känsla för rätta ögonblick, avslutade gudstjänsten med att ställa fram monstransen och inbjuda till en stunds tyst meditation.

Ingenting kunde ha varit bättre denna mystikfyllda lördagskväll, när mörkret tryckte mot fönstren och vi allihop kände hur starkt vi hör ihop. Inga avstånd kan ta detta ifrån oss – i Kristus är vi alltid tillsammans!

Som jag nämnde tidigare är St. Gabriels kyrka inrymd i en lägenhet, men den är ändå stor nog att rymma ett tjugotal deltagare och fylldes till näst sista stol under söndagens mässa.

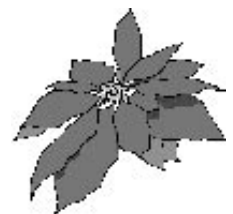
Då vi samlades till måltid efter mässan var stämningen underbar – och kunde den vara annat, efter Jonas’ fina predikan om Guds stora kärlek till oss?

Det var med vemod vi några timmar senare packade ihop våra saker för att göra återresan hem.

Mariasyster Carina Carlström.

Communio
önskar alla sina läsare
Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås
tel 021-33 34 70, mob.tel 070-536 65 37, fax 070-615 34 70, e-post regionary@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling, S:t Mikael's Domkyrka, Flottbrovägen 5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel 08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70.

GÖTEBORG

S:t Gabriels församling, Kyrkorådets ordf. Karin Eklund, Tallstigen 12, 463 71 Lödöse, tel 0520-6600 43, Pg 38 23 53-1

Gudstjänstlokal: Johannebergsg. 18 nb

NORRKÖPING

S:t Franciskus församling, Box 2071, 600 02 Norrköping, tel 011-16 95 83, Pg 71 33 28-3.

Ansvarig församlingspräst fader Göran Werin, tel 011-16 95 83.

VÄSTERÅS

Maria församling, Ansvarig församlingspräst biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70. Pg 28 57 13-4.

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp. Ansvarig präst fader Hans Althén, Åkrundan 24, 774 00 Avesta, tel 0226-568 10.

UPPSALA

Maria församling. Ansvarig församlingspräst fader Dag Kyndel, Wrå Gård, 153 94 Hölö, tel 08-55 15 90 65, arb 018-471 00 00 vx. Pg 442 00 00-4.

LUND

Sankta Maria Center. Ansvarig präst, fader Olle Mebius-Schröder, Klintedal, 240 13 Genarp, tel 046-802 93.

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf Marianne Andersson-Söderström Hörngatan 16A, 602 34 Norrköping, tel 011-161081

Pg 216 28-3

Stiftelsen LKK i Sverige.

Flottbrovägen 5, 112 64 Stockholm, Pg 37 48 15-9.

Information om kyrkan och församlingarnas verksamhet på Internet:

www.lkk.se

Communio, är organ för den svenska grenen av Liberala Katolska Kyrkan och utkommer med fyra nummer per år. Prenumeration sker enklast genom att sätta in 75 kronor på postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare: Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktionskommitté: Göran Werin, tel 011-16 95 83, Marianne Andersson-Söderström, tel 011-16 1081. Ekonomiansvarig: Rose-Marie Johansson, tel 018-55 01 91.

Redaktion och expedition: Hörngatan 16A, 602 34 Norrköping. Tryck: Norrköpings Tryckeri AB, Norrköping. ISSN 0345-2018.

Tankefrihet och rätt att ge uttryck för den är en fundamental princip i LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig för gjorda påståenden eller uttryckta uppfattningar i denna tidning, bara när de är betecknade "officiellt".

Sista manusdag för nr 1-2002 är den 28 februari 2002.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psambok.....55 kronor

LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

Mysterium Tremendum.....20 kronor

Kommentarer till den Heliga Eukaristien eller Mässan av Raymond Blanch

Den inre meditationens gång under mässan.....15 kronor

Vi har även en del LKK-litteratur på engelska.

Komplett boklista sänds gratis på begäran. All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO postgiro 88 82 44-1 portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstenvägen 11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

JULEN

Forts från sida 2

är det världsliga livet, och stallet utgör platsen för initieringen. Jungfru Maria utgör kroppen, den dräkt av ljus inom vilken all andlig födelse sker. Det disciplinerade intellektet representeras av den lydige och vänlige Josef, och djuren omkring dem symboliserar de rena och kontrollerade känslorna. Herdarna är andligt utvecklade personer som kommit för att bevittna undret.

Julgranen är också den en symbol – bilden av vårt nervsystem, med ljus utmärkande de olika centra inom kandidaten som aktiveras under processen. I toppen sitter stjärnan – den Ende Invigarens stjärna som strålar triumferande.

Rätt tolkad bör julhelgen därför föra oss in i en ny mening – i glädje, utgivande, kärlek, förlåtelse, helighet och vördnad – så att hela världen kan omfatta det sanna broderskapets enighet, harmoni och fred till människor av god vilja. God jul till er alla!

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumera-tionsavgiften 75 kronor på postgiro 88 82 44-1, gärna tillsammans med ett litet extra bidrag.